

ילךתייך. ילךתייך ודקאי, ישבות ליימי עלמיינו, פמו שהייה (בתחלה) משלש עשרה שנים ומעלה.

אם זכחה להפקן - הואיל ושבה אל בית אביה, מלחם אביה, הענג של תאכל, התענג מאותו הענג של עולם הנקבה שאוכלים מלחם אבירים שיורד מלמעלה. אבל להסכל ולהונות במה שנרגנים אחר הצדים לא יכול, משום שהייה זו לשם. ועל זה הוא לא יכול קדש, אבל יוכל תרומה, כי הוא יושב בעולם הנקבה.

ומהוז ששהוא מעולם הנקבה, לא יוכל אותו אלא בלילה, שפתחות יאכל מן הקדשים כי לחמו הוא. יאכל קדש שהוא מעולם הזכר לא נאכל אלא ביום. משום לכך (ירמיה ב) קדש ישראל לה' ראשית התבואה, ראשית עליונה של כל עולם הזכר היא קדש, ומה שעולה בו, בקדש היה ישראל, וממשום לכך קדש ישראל לה' ראשית התבואה.

בשותות פוקדות, באותם זמנים שפוקדים את בית הקברות, אוטם לא פוקדים, שהרי לא זוכות לעולם הקדש, שפתחות יאכלו (ירמיה ב) וכל זו לא יאכל קדש. ואם אותה רוח לא זכחה להפקן בראי, בין שחוර בגלגול אפלוי באותו מקום, לא יוכל העולם הפתהון ונקרה זו אפלוי לעולם הפתהון ולא יוכל בה. עד פאן בסוד זה.

ובכן בין שהתחלה לשיטבים הגדול, לך ברכינך לכל צרכי הימים. עכשו יש לגלות, שהרי אם רנו, שבסבאה הגואל הזה ונכנס אל אותו הכליל שאמרנו, מכנסים לשם ומדבק שם את הרוח (של השולם) שלו באותו הכליל

בענוריה, מהו זמנה דכתיב, אני היום ילךתייך, ילךתייך ודקאי, ישבות ליימי עלמיינו, כמו דתוהה (בדורותה) מטליסר שנין וועלילא. אי זכאת לאתתקנא, הואיל ושבה אל בית אביה, מלחם אביה תאכל, (דף ק"א ע"ב) התענג מהו ענוגא. לעמָא דנוקבא, דאכלי מעמָא דאבירים, דנחתת מלעילא. אבל לאסתכלא ולאתגני במה דאתהנו שאר צדיקיא, לא יכלא בגין דתוהה זו לתמן. ועל דא לא אכילת קדש אבל אכילת תרומה, דאייה יתיב בעלמא דנוקבא.

מנו דאייה מעלמא דנוקבא, לא אכילת ליה אלא בלילה, דכתיב, (ירמיה ב) ובא השם וטהר ואחר יאכל מן הקדשים כי לחמו הוא. דהא קדש דאייה מעלמא דרכורא, לא אתאכילת אלא ביום. בגין בך (ירמיה ב) קדש ישראל ליבי' ראשית התבואה, שירotta עלאה דכל עלמא דרכורא, קדש אייה, ומה דסליק ביה, בקדש ישראל הרוה, בגין לכך קדש יישראל ליבי' ראשית התבואה.

בד רוחין פקידאן, באונז זמינו דפקידין לבני קברין, איןון לא פקידין, דהא לא זכאי לעלמא קדש. ובאי לא זכה ההוא רוחיא יאכל קדש. וαι לא זכה ההוא רוחיא לאתתקנא בדקא יאות, בין דאחדר בגלגולא, אפליו בההוא אחר, בתרומה לא אכילת, זו רוחיא, אפליו לעלמא תחתה ולא אכילת בה. עד הכא ברזא דא.

סבא סבא, בין דשריאת לשפטא בימא רבא, זיל ברעורה, לכל טרין בימא. השטא אית לגלאה, דהא אמינה, דהאי פרוקא כד אתי, עאל גבי ההוא מאנא, דקא אמינה, אעיל תפמן, ודקיך תפמן רוחיא (עלמא) דיליה בההוא מאנא ולא אתאכילד